

der nævner jeg først og fremmest Jernbaner. De Herrer kunne være sikre paa, at det ikke gaar an, naar man ikke skaber nye Indtægter for Statskassen, vedblivende at læse en aarlig Underbalance af Hundrede Tusinder op, som man ikke paa nogen anden Maade vil give Udvei til at dække. Og naar nu de Herrer ikke blot selv ønske det, men jevnlig høre store Begjæringer ind fra Landet om Forandringer snart i den ene, snart i den anden af Lovene, saa siger jeg: Tror De det let, eller kunne De være tjente med at faae en Finansminister, der vilde være ubesindig nok til under de nuværende Omstændigheder at give det bort, han har, under Udfigt til Banffelighed for at faae noget Andet istedet? Jeg for mit Bedkommende gjør det ikke, og jeg tvivler paa, at nogen Anden vil være ubesindig nok til at give fra sig det, han har, med Usikkerhed om at faae noget Andet istedet. Der er ganske vist en anden Udfigt, som jeg tidligere har tilladt mig at stille, for Die, og som jeg heller ikke vil lade være at fremdrage nu, en anden Risiko, som De lettere ville kunne løbe, end De maaskee troe; det er en Forøgelse af de nuværende Skatter, naar det viser sig umuligt at finde et Grundlag for en ny Stat, der som Indkomstskatten tildeels kan tjene som Regulator eller Moderator for de allerede bestaaende. Jeg siger, at, naar det har vist sig umuligt at komme til en Overenskomst om dette System, saa er der ikke Andet tilbage end at benytte de Skattnormer, man har, og gjennem dem at staae Fyldestgjørelse for det Minus, som er fremkommet i Finantserne. Jeg beder altsaa ærede Medlemmer, forinden de afgive deres Stemmer, vel at overveie, paa hvilken Maade de tjene deres Land bedst, paa hvilken Maade de tjene de Duffer, der leve i Befolkningen, bedst, enten ved at tage det System, der her foreligger, og foreligger efter en langvarig og grundig Behandling, eller ved at jage efter et Phantom, som de ikke ere sikre paa; thi det vil, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Hindenburg) igaar udtrykte sig, vise sig at være et Daagebillede, naar de faae i Sinds at gribe efter det.

Ordføreren: Uagtet den ærede Finansminister har yttret sig angaaende de Udtalelser, der faldt i Gaarsmødet, og navnlig ogsaa om det, der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Hindenburg), har jeg dog troet at maatte sige et Par Ord overfor det nævnte ærede Medlem, som det forekom mig tog meget feitet fat paa den hele Sag, han vilde behandle. Ogsaa jeg har ligesom den ærede Finansminister faaet det Indtryk, at hans Foredrag mere lignede en Procedure end et Forsøg, paa at klare det Spørgsmaal for os, hvormed der her er Tale. Det ærede Medlem begyndte med at ville belære Ordføreren om, hvorledes man skulde forsvare en Sag; Ordføreren havde efter hans Mening taget galt fat derpaa, thi han havde nærmest søgt at paapege Manglerne ved det Mindretallet vilde opstille istedetfor nuværende Lov, hvormod han havde forsømt at forsvare denne. Jeg stod virkelig i den Formening, at det ærede Medlem vilde oprette, hvad Ordføreren havde forsømt — jeg kunde ikke troe Andet — men til min Overraskelse fik jeg at høre, at han vilde gaae den modsatte Vej. Jeg maag nu sige, at, naar en Modstander i en Sag bebrejder den, han vil bekæmpe, at han ikke har taget Sagen rigtig, holder jeg dette for et Beviis paa, at han netop har det, og saaledes ogsaa her. Det ærede Medlem vilde, sagde han, slet ikke tale om, hvad det var, man vilde sætte istedet, naar denne Lov blev forkastet, men det tager jeg til Indtægt; thi det er et Beviis for, at jeg er gaaet den rette Vej; han har fundet som jeg, at det var det svage Punkt, og derfor vilde han ikke gaae ind derpaa. Han vilde kun gaae ind paa Manglerne ved det foreliggende Lovforslag, men disse Mangler kom han kun til at opdage ved at gaae frem paa en ganske besynderlig Maade. Han havde fundet nogle Enkeltheder i Udvalgets Motiver, hvilke han trak frem og gav en Betydning, som de ikke retfærdig kunne gives, og derved hentede han da de meget stærke Slutninger, hvortil han kom. Han sagde nemlig, at det var indrømmet, at Sogneraadene havde en Tilhøjelighed til at sætte Indtægterne lavt, medens Skattekommissairerne intet Kjendskab havde til de